

Nr 151.

Av herr **Lindhagen**, angående ändring av kommunallagarnas bestämmelser rörande sättet för fattande av beslut om beviljande av anslag till nya ändamål m. m.

Gällande kommunallagar bestämma enligt deras åren 1909 och 1913 förändrade lydelse att till beslut erfordras två tredjedelar av röstetalet, då beslutet avser bl. a. »beviljande av anslag till nya ändamål eller behov».

Majoritetsvälde är ingalunda någon gudomlig statsordning, men minoritetsvälde är det ännu mindre och allra minst i ett sådant sammanhang som det ovan omnämnda. Det är sannerligen ett tillräckligt bestyr att även med enkel majoritet kunna vinna tillslutning till något nytt, litet eller stort, som vill arbeta sig fram. Den som varit med i det kommunala livet någon tid, har erfarenhet om detta. Det lönar sig knappast att väcka fråga om en ny sak, sedan numera till och med kvalificerad majoritet erfordras för dess framgång. De försök som göras bliva ofta förgäves.

Detta krokben i författningen är heller icke satt av någon mänsklighetshänsyn utan har tillkommit såsom ett barn av partilivets förringar. Det är en judaskyss i morgonväkten för en ny saks framkomst, som köptes genom att man sökte taga tillbaka med ena handen, vad förhållandena tvungo den andra att giva.

Med åberopande jämväl de tillämpliga skälen i motionen nr 150 om borttagandet av kvalificerad majoritet för fastighetsköp, hemställes:

att riksdagen — för möjliggörande av nyskapningar i kommunalpolitiken — ville antingen för sin del besluta eller ock hos regeringen begära förslag till sådana ändringar i gällande kommunallagar, att kvalificerad majoritet icke vidare erfordras för beviljande

av anslag till nya ändamål eller behov, samt att för sådant fall må med vanlig majoritet beviljas anslag även om medlen skola anskaffas genom upplåning.

Stockholm den 22 januari 1920.

Carl Lindhagen.
